

скитѣ беове и агалари, на конашкитѣ чорбаджи, на турскитѣ бъръ-сердари и на чиновницитѣ зулумджи. Чрѣзъ юначитѣ членове на „тайното братство“, Василъ Ивановъ влѣзълъ въ тайни сношения съ *войводата Добри*, който съ отборъ юнаци, на число 25 души, е върдувалъ въ Сръдна-Гора. Сжщо така, влѣзълъ въ тайни сношения и съ войводата *Панайотъ Хитовъ*, тогава господаръ на Старопланинскитѣ усои. „Тайното братство“ помагало на народнитѣ хайдуци съ доставяние съѣстни припаси, облѣкло и шпиониране движението на горескитѣ потери. Раздяконениятъ дяконъ, прѣоблѣченъ въ селски дръхъ, лично се срѣщалъ съ войводитѣ: съ *Добри* на Таушанъ-тепе (сръдно-горски връхъ), а съ *Панайота* на *Юмрукъ-чалъ* (днесъ Фердинандовъ връхъ).

Отецъ Кирилъ, духовния баща на бившия дяконъ Игнати, ходѣйки по „Рилска просия“ навѣстилъ и село *Войнягово*. Посѣтилъ училището, разговорилъ се съ бившия си духовенъ синъ, на когото въ стаята видѣлъ слѣднитѣ нѣща: а) *цариградскитѣ книжници* (журналъ), вѣстникъ *България* (органъ на униатската пропаганда). История Българъ (Венелина) и излѣзлитѣ до тогава сжчинения на *Раковски* б) ножове, ками, пищови, пушки и единъ станъ за поправка на развалени оружия. Раздяконениятъ дяконъ — учителъ на село Войнягово, — съвсѣмъ не приличалъ на бившия *Дяконъ Игнати*. Рѣчта му, (тонъ на говора) била остра, погледътъ му строгъ, обноскитѣ му неделикатни.

Щомъ отишталъ отецъ Кирилъ отъ с. Войнягово за Карлово, на Василъ Ивановъ текнала слѣдната неприятна мисль: „Отецъ Кирилъ, отъ овчедушие, ще раскаже на уйка ми за всичко, що видя тукъ въ стаята ми, а той — уйка ми, отъ злоба, ще ме обади на мюдора“. За това той се распорѣдилъ та всичко, що се намирало въ стаята му, да се скрие отъ членовѣ на „братството“. И дѣйствително. сестриникътъ на арх. Х. Василя излѣ-